

RICHARD
OSMAN

Mahdoton
MAMMONA

Suomentanut Antti Saarilahti

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos *The Impossible Fortune*

Copyright © Richard Osman, 2025

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty

ISBN 978-951-1-47893-5

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

Matille ja Anissalle

Internetissä opetetaan pomminvalmistusta, jos tietää, mistä etsiä.

Siellä kerrotaan, mitä ostaa ja mistä. Miten koko kapine kootaan. Sieltä löytyy jopa videoita – kommandopipopäisiä miehiä pyörittelemässä ruuvimeisseliä tai juottamassa johtoja siistien työtasojen ääressä kevyttiilistä tehdyissä autotalleissa.

Riskeistä ei juuri kerrota, mutta sanoohan sen jo järkikin, että riskejä on. Räjähteiden kanssa täytyy varoa, eihän sitä nyt kenellekään tarvitse rautalangasta vääntää. Ei tarvitse sanoa: älä kokeile tätä kotona.

Ohjeita löytyy joka lähtöön: isoja pommeja, pieniä pommeja, naulapommeja, kemiallisia pommeja, millaisia pommeja ikinä mieli tekee.

Pieni tai keskikokoinen oli oikea valinta tässä tapauksessa. Sellainen on tarpeeksi vakaa kuljetettavaksi ja tarpeeksi voimakas tappamaan.

Loppujen lopuksi helpoin ratkaisu oli mennä täyden palvelun sivustolle. Pommi tehdään ja toimitetaan tilaajan ohjeiden mukaan, ja jopa sen asentamiseen saa apua, jos sellaista tarvitsee. Tämä kyseinen yritys oli saanut erittäin hyviä arvioita. He lupasivat jopa palauttaa rahat, ellei pommi räjähtäisi.

Firman nimi onkin 'Pomminvarma'.

Palvelu ei ole halpa, kun lasketaan yhteen ammattitaito, valmistuskustannukset, toimitus ja kalleimpana asiana kaiken tämän pitäminen salassa. Jos haluatte tietää, mikä oikeasti on ihmishengen hinta, se on noin kaksikymmentäseitsemäntuhatta puntaa. Siihen ei sentään tule veroja päälle, päivänseleistä syistä.

*Mutta kyllä hyvästä kannattaa maksaa vähän ylimääräistä.
Rahaahan riittää sitten kun pommi lopulta räjähtää.*

*Eikä tässä tietenkään ole pelkästä rahasta kyse. Oikeastaan
päinvastoin, monessakin mielessä.*

No niin, enää ei ole aikaa hukattavaksi.

Kello käy. Eikä vain kello.

I

Joyce

En ole kirjoittanut vähään aikaan. Tiedetään. Olen kamalan pahoillani.

Olette kai ihmetelleet, mitä minulle on tapahtunut. Olenko kenties karannut Bahamalle poliisikoirakouluttajan kanssa? Minä itse asiassa näin sellaista unta tässä yhtenä yönä. Sitten heräsin, kun Alan haukkui ikkunasta näkemäänsä oravaa.

Olen vain ollut niin kiireinen häävalmistelujen kanssa, etten ole ehtinyt ajatella asioita. Kaikki on ollut yhtä hullunmyllyä.

Oli tapaaminen kukkakauppiaan kanssa, piti tilata kakku – miten kakku voi muuten maksaa niin paljon? Siinähan on vain sokeria ja kananmunia ja vähän margariinia. Ja toki koristelut, mutta silti. Sitten oli hääpuvun sovitus, ja se olikin aika hauskaa – meille kaikille tarjottiin cocktailit. Minä kävin jopa kynsisalongissa. Olin tietenkin nähnyt sellaisia, mutten ollut ikinä uskaltanut mennä sisään. Siellä oltiin oikein mukavia, ja jos joku muukin menee naimisiin, saatan käydä vielä toistekin.

Suuri päivä on sitten huomenna. Häätorstaina? Niin, tiedän. Miksi kaikki tapahtuu meille torstaisin?

Eihän ainoa lapsi ihan joka päivä naimisiin mene. Joillakuilla täällä on jo lapsenlapsia menossa naimisiin, mutta Joanna on

eri maata, hän ei hoppuillut, ja niin oli varmaankin parasta. Vaikka olen tässä vuosien varrella ollut joskus ehkä toistakin mieltä. Ajatella, että tähän samaan aikaan viime vuonna hän oli vielä sen jalkapallopuheenjohtajan kanssa.

Ennen Paulia.

Joanna ja Paul tapasivat internetissä. Minulle sanotaan usein – no, lähinnä Ron sanoo –, että minunkin pitäisi kokeilla netti-deittailua, mutta minua huolestuttaa, että miesehdokkaista kiinnostaisivat lähinnä minun luottokorttitietoni. Ibrahim sanoi minulle, etten koskaan saa kertoa kenellekään puistossa Alanin nimeä, koska joku voisi sillä tiedolla varastaa salasanani. Sanoin hänelle, etten minä käytä Alanin nimeä yhdessäkään salasanasani, mutta hän vannotti minua. Joten jos minulta kysytään Alanin nimeä, sanon, että sen nimi on Joyce. Ja jos minulta kysytään omaa nimeäni, sanon kohteliaasti näkemiin.

Mainitsin jo kukkakauppiaan ja kakun ja hääpuvun ja niin edelleen, mutta sitä en vielä kertonutkaan, että Joanna ja minä olemme riidelleet niistä kaikista ja aika monesta muustakin asiasta. Hän on esimerkiksi sitä mieltä, että virsiä ei lauleta, vaan ainoastaan *Backstreet Boysia*. Se meni sitten niin pitkälle, että minun oli pakko sanoa: ”Jollet halua apuani, sano se vain”, mihin Joanna sanoi: ”Äiti, en halua apuasi”, mikä sai minut itkemään, ja sehän sai Joannankin itkemään, ja sitten hän sanoi, että totta kai hän haluaa apuani, mihin minä, että tiedän kyllä sekaantuvani sinun asioihisi, tiedänhän minä, ja silloin Ibrahim-parka tupsahti keskelle koko tätä kohtausta ja perääntyi hipihiljaa samaa tietä kuin oli tullutkin. Olen sanonut tämän ennenkin, mutta Ibrahim ei ole typerys, paitsi silloin kun on kyse koirista ja salasanoista.

Joannalla ja minulla on erilaiset käsitykset häistä, olihan se odotettavissa. Jos meillä on erilaiset käsitykset gluteenista, olemme varmasti eri mieltä useimmista asioista. Yksi tapa hoitaa asiat on minun tapani (hiottu huippuunsa pitkän ja

onnellisen elämän varrella), ja sitten on Joannan tapa. Ron kutsuu sitä ”Lontoon tavaksi”.

Ensimmäinen riita syntyi noin neljäkymmenenviiden sekunnin kuluttua siitä, kun Joanna ja Paul kertoivat minulle menevänsä naimisiin. Olin täpinöissäni. Hehän eivät olleet tunteneet toisiaan kovin kauan, ja Netflixissä kuulee kaikenlaisia tarinoita, mutta olin silti täpinöissäni. Paul on ihastuttava, ei ollenkaan semmoinen, jollaisia Joanna yleensä tapaa – siis ilmeisesti lähinnä miljonäärejä ja amerikkalaisia. Minullahan ei ole mitään sen paremmin miljonäärejä kuin amerikkalaisiakaan vastaan, päinvastoin, katsokaa nyt vaikka George Clooneyta, mutta vaihtelu virkistää, ja Paul on professori. Vain Middlesexin yliopistossa, mutta silti. Ja professorin työ on taattu loppuelämäksi, toisin kuin jalkapallopuheenjohtajan tai miljonäärin.

No niin, se ensimmäinen riita.

Olin halannut Joannaa ja Paulia ja kysynyt Joannalta, tulisiko häistä isot, ja hän vastasi, että ei, ehdottomasti ei, hän haluaa pienet häät vain läheisille, mihin minä sanoin, enkä nyt muista sanatarkasti, mutta jotain sellaista kuin: ”Voi mikä harmi, mutta ei se mitään”, jotain hyvin neutraalia, tiedättehän te minut, ja hän kysyi: ”Mikä on harmi?” Hän sanoi sen hyvin kohteliaasti, koska Paul oli läsnä, mutta minä huomasin, että luvassa oli vaikeuksia, joten ajattelin, että minäpä rauhoittelen häntä, ja sanoin: ”Ai, älä minusta välitä, minä vain mietin, että kun olet vanhempi morsian, saatat tuntea paljon ihmisiä, jotka haluavat tulla”, mihin hän sanoi pysyen yhä tyynenä: ”Vanhempi morsian?” Ja minä ajattelin, että no niin, nyt minä sen taas tein, ja sanoin: ”Ei, ei vanhempi, sitä minä vain, että jos menee naimisiin tässä elämänvaiheessa, monelle se on jo toinen kerta, siis eron jälkeen”, ja huomasin jälleen, että sekään ei parantanut tilannetta. Paul sanoi siinä vaiheessa jotain, mutta kumpikaan meistä ei kuunnellut, koska tiesimme olevamme hyvin herkässä vaiheessa väittelyämme. Joanna hymyili (muttei silmillään, ja

sehän on aina selvä merkki) ja sanoi, että pienet häät sopivat hänelle ja että nämä ovat hänen häänsä, joten näillä mennään. Ymmärsin, mitä hän ajoi takaa, mutta tunnettehan te minut, minun pääni oli täynnä morsiusneitoja ja komeita paikannäyttäjiä ja kukkakimppuja ja tanssia. Jotain *Bridgertonin* tyylistä, jos olette katsoneet sarjaa. Saatoin nähdä ison joukon onnellisia ystäviä pyyhkimässä kyyneliään ja kehumassa hattuani. Saatoin nähdä Elizabethin, Ronin ja Ibrahimin seurassani. Minä istuusin eturivissä, he voisivat istua takanani. He kumartuisivat puoleeni ja kertoisivat minulle, kuinka kauniilta näytinkään. Kaikki tämä pyöri päässäni, kun sain: ”Sinähän se parhaiten tiedät. Niin kuin aina.” Tässä vaiheessa Joanna pyysi, että Paul menisi laittamaan meille teetä.

Kun kirjoitan kaiken tällä tavalla paperille, huomaan kyllä, että olisin voinut toimia toisinkin.

Joanna tuli hyvin likelle ja sanoi minulle, ettei hän aikunut menettää malttiaan, koska Paul ei ollut koskaan nähnyt hänen todella menettävän malttiaan, ja olisi kai parasta, jos he olisivat olleet naimisissa puolisisarentoista vuotta ennen kuin Paul näkisi hänet täydessä vauhdissa. (Jos hetki olisi ollut sopivampi, olisin halunnut sanoa, että siinä hän oli kyllä täysin oikeassa. Gerry näki minut todella poissa tolaltani vasta kun jo asuimme neljän huoneen talossa Haywards Heathissa ja minä olin raskaana, joten siinä vaiheessa hänen oli jo aivan liian myöhäistä tulla katumapäälle.) Sitten Joanna sanoi, että hän haluaa pienet häät, ei hössötystä mutta paljon rakkautta, mihin minä vastasin, ja tiedostan kyllä ettei olisi pitänyt sanoa yhtään mitään, että eivät isot häät ole hössötystä ja että ehkä hän ei nyt ole ajatellut aivan selkeästi, ja silloin Paul palasi huoneeseen ja kysyi, missä maito on, ja me molemmat sanoimme ”Jääkaapissa” irrottamatta katsetta toisistamme.

Minä muuten tiesin hänen olevan oikeassa, tiesin toki. Mutta olen ollut tohkeissani hänen häistään hänen syntymästään

saakka ja olen kuvitellut ne mielessäni niin monet kerrat, että siitä syystä yllyin kohtuuttomuuksiin. Ymmärrän tämän kaiken nyt, mutta siinä tilanteessa se ei onnistunut. Kun Gerry ja minä menimme naimisiin, meillä ei ollut varaa isoihin häihin. Päivä oli ihana mutta hyvin pieni. Paikalla olivat vain vanhempamme, naapurimme numerosta seitsemäntoista (muttei numerosta kolmetoista johtuen eräästä pensasleikkurivahingosta), Gerryn bestmanina toiminut työkaveri, muutama sairaanhoitaja-ystävättäreni sekä kaksi serkkuaani, jotka eivät ottaneet kieltoja kuuleviin korviinsa. Seremonian jälkeen söimme voileipiä pubin kabinetissa, ja seuraavana päivänä palasimme jo töihin.

No, minä siis kerroin Joannalle kaiken tämän. Tiesin olevani puolustuskannalla ja ajattelin, että mainitsemalla Gerryn voitaisin vähän aikaa. Sitten Joanna halasi minua ja sanoi: ”Kuvitelen jatkuvasti, miten isä saattaisi minut alttarille”, ja minunhan ei sitä tarvinnut kuvitella, koska olen kuvitellut sen jo niin monta kertaa, että siitä on tullut minulle totta, ja niin minäkin halusin häntä ja tajusin, ettei elämä aina voi olla sellaista kuin *Bridgertonissa*.

Joanna siis itki muistellen isäänsä ja minäkin itkin muistellen miestäni ja silloin Paul palasi huoneeseen kahden teekupin kanssa ja sanoi: ”En löytänyt sokeriakaan, mutten uskaltanut kysyä”, juuri niin kuin Gerrykin olisi sanonut, ja silloin minä tajusin, etten välittänyt, oliko luvassa isot vai pienet häät, välitin vain kauniista tyttärestäni ja tästä ihanasta miehestä. Mutta isot tai pienet, Joanna ei voisi estää minua ostamasta uutta hattua.

Paul antoi meille teet ja nenäliinat, ja minä sanoin Joannalle rakastavani häntä, ja hänkin sanoi rakastavansa minua, ja Paul sanoi: ”Missähän se sokeri on, noin niin kuin vastaisuuden varalta?”, mihin minä vastasin, että keittiön kaapissa mikron yläpuolella, ja Joanna kysyi, onko mikroaaltouunissani jalokiviä tai kokaiinia tai kenties ase, ja minä vastasin, että ei ole. Tämä vuosi on ollut siinä suhteessa hiljainen.

Me tietenkin tapaamme edelleen joka torstai, Elizabeth, Ron, Ibrahim ja minä, ja pistäydymme toistemme luona päivittäin (joskin Elizabethin luona vähemmän – hän tarvitsee vielä aikaa), mutta olemme jo jonkin aikaa onnistuneet pysymään poissa oikeista hankaluuksista.

Sanoin Joannalle, että Elizabeth, Ron ja Ibrahim olisivat hirveän innoissaan hänen puolestaan ja ymmärtäisivät kyllä, että häät ovat pienet eikä heitä siksi kutsuttaisi, ja Joanna sanoi, että totta kai heidät kutsutaan, mihin minä: ”Se olisi liikaa, pienet häät ovat pienet, ensin täytyy kutsua muita ihmisiä”, ja sitten Joanna sanoi: ”Äiti, kun sinä sanot ’isot häät’, kuinka monta vierasta tarkoitat?”, mihin minä vastasin: ”No jaa, parisensataa, sellainen luku oli mielessä”, ja silloin hän nauroi. Hän kertoi, että hänen ystävällään Jessicalla (vai Jacintalla? Jemimalla?) oli ollut Marokossa häät, joihin oli kutsuttu kahdeksansataa vierasta.

Niinpä minä kysyin Joannalta, mitä hän sitten tarkoitti pienillä häillä, ja hän vastasi: ”Parisensataa vierasta, äiti.”

Etä sellaista. Joanna saa juuri niin pienet häät kuin on aina halunnutkin, ja minä saan juuri niin isot häät kuin olen aina halunnutkin. Joskus on ihan hyväkin, että lapsista tulee erilaisia kuin vanhemmistaan.

Sitten minä kysyin, saisivatko Bogdan ja Donnakin tulla, tai ehkä Chris ja Patrice, mihin Joanna sanoi, että äläpäs rupea ahneeksi, he voivat tulla iltajuhlaan, minne tulee nelisensataa ihmistä. Pienet häät sinulla totta tosiaan, Joanna.

Joka tapauksessa minun häävaatteeni on nyt silitetty ja levitetty vierassängylle odottamaan. Käyn katselemassa niitä vähän väliä. Uusi hattuni on laatikossa. Robertsbridgen taksifirman Mark on järjestänyt minibussin, jolla meidät kaikki kuljetaan huomenna paikan päälle. Vihkiminen ei tapahdu kirkossa, vaikka kirkko toki kuului minun unelmiini, vaan Sussexin maaseudulla sijaitsevassa ihastuttavassa talossa, joka on oikeastaan

paljon kauniimpi paikka kuin kirkko olisi ollut, mikä on opettanut minulle, että aina ei kannata luottaa omiin unelmiinsa. Tai sen, että toisten täytyy saada toteuttaa omat unelmansa.

Joten kun seuraavan kerran kuulette minusta, minusta on tullut anoppi. Lisäksi Paulin isä Archie on vähän päälle kahdeksankymppinen leski, jolla on viikset ja vähän semmoinen olemus, että hän kaipaasi jotakuta huolehtimaan itsestään. Huomaan pöytäjärjestyksestä, että minut on sijoitettu ykköspöytään hänen viereensä.

Sillä jos hankaluuksia onkin ollut vähän, niin on rakkauttakin.

Nostakaamme siis malja huomiselle ja rakkaudelle ja vähille hankaluuksille.

TORSTAI

Elizabeth on alkanut taas tuntea. Mitä tarkalleen, sitä hän ei osaa sanoa. Mutta jotain kyllä, eikä se johdu vain brandysta. Hän on valpastunut, mutta toistaiseksi hän ei keksi, mistä se johtuu.

Hänen vasemmalla puolellaan Ron on nostanut maljan, siis tuopin, Sussexin auringonlaskulle. ”Meikä on ollut monissa häissä, lähinnä omissani, mutta nämä olivat toistaiseksi parhaat. Joannalle.”

”Joannalle”, sanoo Ibrahim nostaen viskimaljan. Hän itki seremonian aikana Joyceakin enemmän.

”Ja Paulille”, sanoo Joyce. ”Ei unohdeta Paulia.”

”Hänen bestmaninsa piti kyllä hitonmoisen puheen”, Ron sanoo.

Bestman. Elizabeth onkin miettinyt häntä.

”Hän oli hermostunut”, Joyce toteaa.

”Siltikään ei saisi oksentaa”, Ron sanoo. ”Eihän heppu omista häissään ollut.”

”Hän kyllä kiinnitti huomion”, Ibrahim nyökkäilee.

Mutta miehessä oli jotain häiritsevää jo ennen harmillista oksennuskohtausta. Senkö Elizabeth on tuntenut? Hän olisi voinut vaikka vanhoa, että eräässä vaiheessa mies katsoi häntä. Vilkaisi vain, mutta juuri häntä kuitenkin.

”Elizabeth, mitä mieltä sinä olet tästä päivästä?” Ibrahim kysyy.

Elizabeth miettii hetkisen ja loihtii sitten pienen hymyn kasvoilleen. Hän tietää, että hymy on aito ja että vielä jonain päivänä se on leveämpi. ”Päivä oli upea – hääpari näytti hyvin onnelliselta. Joycekin näyttää hyvin onnelliselta.”

”Hän on puolen samppanjanapullon verran onnellisen puolella”, Ron toteaa.

Joycelta pääsee pieni hikka. Neljä ystävästä katselee kaikessa hiljaisuudessa auringonlaskua suuren talon kiviterassilla, jolla ei ole ketään muuta. Sisältä kuuluu musiikkia ja naurua.

Elizabeth katselee ystäviään ja ajattelee Stepheniä. Joyce huomaa sen – Joyce huomaa kaiken – ja laskee kätensä Elizabethin käsivarrelle.

”Kiitos kun tulit silti, Elizabeth”, Joyce sanoo. ”Tiedän, että sinulla on vielä vaikeaa.”

”Pötyä”, Elizabeth vastaa valmiina luennoimaan itsellisyydestä. Joyce on kuitenkin oikeassa: Elizabethilla on vielä vaikeaa. Itse asiassa lähes sietämättömän vaikeaa. Hän siemaisee lisää brandya ja laskee katseensa. ”Höpsistä.”

Hän kääntyy katsomaan, kun Joanna astuu kaksoisovista terassille. ”Mietinkin, minne te olitte piiloutuneet. Mikä meininki? Pää täyteen?”

Ron nousee seisomaan ja halaa häntä. ”Haluttiin vain vähän hengähtää. Mitenkäs bestman?”

”Nick?” Joanna sanoo. ”Hän on nesteyttämässä itseään.”

Nick, sehän hänen nimensä oli. Nick Silver.

”Entä pöytäliina?” Ibrahim kysyy.

”Pilalla”, Joanna vastaa. ”Vähennetään takuuvuokrasta. No niin, kuka lähtee tanssimaan? Äiti? Kaikki haluavat tanssittaa sinua. Sinua ilmeisesti pidetään hurmaavana.”

”Minä olenkin hurmaava”, Joyce sanoo ja nikottelee taas. ”Minultahan sinä sen perit.”

Ron auttaa Joycen jaloilleen. ”Joyce, Paulin isä voisi haluta tanssia.”

”En ole kiinnostunut”, Joyce sanoo.

”Sinä kyllä pidit kättäsi hänen polvellaan koko ruokailun ajan”, Ibrahim huomauttaa.

”Pitihän hänet toivottaa tervetulleeksi perheeseen”, Joyce puolustautuu.

”Enpä ole ennen kuullut siitä tuota nimitystä”, sanoo Ron ja kumoaa tuoppinsa pohjat.

”Ja Ibrahim”, Joanna jatkaa, ”haluaisitkohan sinä tanssia minun kanssani?”

”Erittäin mielelläni”, Ibrahim vastaa ja nousee seisomaan. ”Mitä tanssitaan? Fokstrottia? Quickstepiä?”

”Mitä vain pystyt Madonnan ’Like a Prayerin’ tahtiin”, Joanna sanoo.

Ibrahim nyökkää. ”Improvisoikaamme siis.”

Muutkin nousevat ja suuntaavat ovelle, mutta Elizabeth jää istumaan. Joyce vie kätensä ystävänsä olkapäälle.

”Tuletko sinäkin?”

”Kymmenen minuutin kuluttua”, Elizabeth vastaa. ”Mene sinä pitämään hauskaa.”

Joyce puristaa hellästi hänen olkapäätään. Kuinka lempeä Joyce onkaan ollut Stephenin kuoleman jälkeen. Ei luentoja, ei saarnoja, ei turhia sanoja. Hän on ollut läsnä aina kun on vaistonnut, että häntä tarvitaan; ja poissa aina kun on tiennyt, että Elizabeth tarvitsee omaa aikaa. Ron on antanut halauksia, ja suuri psykiatri Ibrahim on yrittänyt ohjata Elizabethia suuntaan jos toiseen – luullen, ettei hän huomaa. Mutta Joyce? Elizabeth on aina tiennyt, että Joycella on enemmän tunneälyä kuin hänellä itsellään, mutta se suunnaton hienotunteisuus, jolla Joyce on häntä kohdellut kuluneen vuoden aikana, on ollut aivan poikkeuksellista. Porukka häviää sisätiloihin, ja Elizabeth on jälleen yksin.

Jälleen? Ainahan Elizabeth on yksin tätä nykyä. Aina muttei koskaan yksin – sellaista on suru.

Aurinko on hävinnyt South Downsin kukkuloiden taakse. Aina muttei koskaan yksin. Elizabethista tuntuu, että hänen vaistonsa ovat jälleen heräämässä. Mutta miksi?

Puiden reunustamalta kujalta terassin alta kuuluu ääni. Korean tammen takaa astuu esiin mies, joka ryhtyy kävelemään Elizabethia kohti.

Siitä se siis johtui: hämärässä piileksi joku. Sen Elizabeth vaistosi. Kun mies alkaa nousta kiviportaita terassille, bestman Nick Silverin tutuksi tullut hahmo piirtyy näkyviin.

Hän nyökkää kohti Elizabethin vieressä olevaa tuolia.

”Sopiiko istua?”

”Totta kai”, Elizabeth sanoo. Hän kuulee kannustavia kiljahduksia talon sisältä. Ibrahim on arvatenkin vauhdissa tanssilattialla. Nick käy istumaan.

”Sinähän olet Elizabeth”, Nick sanoo.

”Ikävä kyllä”, Elizabeth vastaa. Hän huomaa helpotukseksen, että Nick on vaihtanut paitansa. ”Onko herra Silverillä jotain mielessään?”

Nick nyökkää. Hän katsoo taivaalle ja sitten taas Elizabethiin. ”Juttu on niin, että tänä aamuna joku yritti tappaa minut.”

”Vai niin”, sanoo Elizabeth. Jokin nytkähtää liikkeelle Elizabethin sisällä. Viimeisen vuoden ajan hänen sydämensä on tuntunut koneelta, mekaaniselta pumpulta, joka on pitänyt hänet elossa vastoin hänen tahtoaan – mutta nyt se tuntuu lihalta ja vereltä. ”Oletko varma?”

”Olen”, Nick vastaa. ”Joskus sen vain tietää.”

”Onko todisteita?” Elizabeth kysyy. ”Monet sinun ikäisesi osaavat olla ylidramaattisia.”

Nick nostaa puhelintaan. ”On todisteita.”

Elizabeth tuntee tutun voiman vetävän häntä puoleensa. Pitäisikö hypätä kyydistä, kun vielä voi?

”Onko jollakulla hyvä syy haluta tappaa sinut?” hän kysyy. Hän ei aio hypätä kyydistä. Ei tietenkään. Minne ihmeessä hän

hyppäisi? Maa on kadonnut jalkojen alta.

Nick nyökkää. ”Jep. Erittäin hyvä syy itse asiassa.”

Elizabethin mielessä avautuu väylä. Se on umpeen kasvanut polku, täynnä rikkaruohoja, mutta siellä se on. ”Tiedätkö siten, kuka se on?”

”Pidäthän tämän sitten omana tietonasi?” Nick kysyy. ”Voinko luottaa sinuun?”

”Se on kysymys, joka sinun täytyy esittää itsellesi, Nick”, Elizabeth toteaa. ”Ei minulle.”

Mies tärisee, vaikka ilta on lämmin. ”Voin kyllä antaa joitain nimiä, joo.”

”Haluaako useampi kuin yksi ihminen tappaa sinut?” Elizabeth kysyy toinen kulmakarva koholla. ”Vaikutat melko vaarattomalta.”

”Kiitos”, Nick sanoo.

”Miksi olet tullut puheilleni?” Elizabeth kysyy. ”Mikset ole ottanut yhteyttä vaikkapa poliisiystäviimme?”

”Minä vain...”, Nick aloittaa. ”En halua kertoa poliisille, monestakin eri syystä, ja kuulin sinusta Paulilta. Kuulin maineestasi.”

”Hän on varmastikin liioitellut”, Elizabeth sanoo. Oma maine voi välillä unohtua.

”Minä vain mietin”, Nick sanoo ja katsoo Elizabethiin silmissään pelkoa, jonka Elizabeth on nähnyt vuosien varrella monen monta kertaa. Se on sellaisen miehen pelkoa, joka seisoo jyrkänteellä toinen jalka reunan yli. ”Jos kerron sinulle kaiken, tunnetko jonkun, joka voi auttaa?”

Vähältä piti, että Elizabeth olisi kieltäytynyt hääkutsusta. Hän olisi voinut jäädä kotiin lukemaan. Katselemaan Stephenin tuolia. Rankaisemaan itseään. Mutta sen sijaan hän vastasi myöntävästi. Jokin sanoi hänelle, että oli uuden alun aika. Hän arveli sen ehkä johtuvan tilaisuudesta nähdä rakkautta omin silmin, mutta ei. Se olikin jotain paljon parempaa. Se johtui bestmanista, joka on saanut tappouhkauksen.

Hankaluudet muistuttavat kovasti rakkautta: kun aika on kypsä, ne löytävät kohteensa. Tässä hän nyt siis on, näissä häissä.

Tunteeko hän jonkun, joka voisi auttaa Nick Silveriä? Elizabeth katsoo Nickiin, nyökkää ja tarttuu häntä kädestä. ”Nick, tunnenhan minä jonkun.”

”Entä jos on vartijoita?” Connie Johnson kysyy ja haukkaa palan suklaacroissantistaan.

”Sitten ne tapetaan?” Tia ehdottaa.

Connie nyökkää mietteliäänä. Siis eihän se järjetön ehdotus ole. *Hän* ei toimisi niin, mutta ei Tiaa voi syyttää harkitsemattomuudesta. Tyttö yrittää tehdä vaikutuksen.

”Tai otetaan niiden perheenjäsenet panttivangeiksi?” Tia jatkaa ja selvästikin toivoo, että on tällä kertaa keksinyt oikean vastauksen.

Koko tämä juttu oli Ibrahimin ajatus. Se ei välttämättä ole osoittautunut ihan siksi, mitä Ibrahim suunnitteli, mutta eihän se Connien vika ole.

Kun hän vielä oli Darwellin vankilassa, ennen oikeudenkäyntiä, joka ”harmillisesti” jäi tuloksettomaksi niin että hänet vapautettiin, Ibrahim teki hänelle ehdotuksen. ”Connie, sinun täytyy antaa jotain takaisin yhteiskunnalle”, psykiatri sanoi. Sitä seurasi lyhyt väittely, jonka aikana Ibrahimin täytyi selvittää, ettei hän tarkoittanut rahaa tai mitään muutakaan omaisuutta, jota Connille mahdollisesti on kertynyt hänen pitkän ja menestyksekkään uransa aikana. Hän tarkoitti jonkun vähemmän onnekkaan auttamista – ”Ei siis rahallisesti, joten älä nyt hätäänny” – ja selitti, miksi hän uskoi, että Conniesta tulisi erinomainen mentori jollekulle nuoremmalle vangille

Darwellissa. ”Jaa viisauttasi”, Ibrahim sanoi, ”opetuksia elämästä.” Hän lupasi, että se tekisi Connielle hyvää.

Connie oli tutustunut Tia Maloneen kuvataidetunnilla, jossa tyttö oli jäänyt kiinni liiman varastamisesta. Hän lähestyi Tiaa lounaalla, ja pian he jo juttelivatkin. Ibrahim ilahtui tästä kehityksestä ja ennusti, että tästä ihmissuhteesta tulisi Connielle hyvin palkitseva.

”Viisikymmentä tonnia sinulle”, Tia sanoo, ”ja toiset viisikymmentä minulle.”

Connie siemaisee flat white -kahviaan. Hän istui Darwellissa tutkintavankeudessa yhteensä seitsemän kuukautta sen jälkeen, kun Fairhavenin huvilaiturilla oli sattunut se kokaiiniin liittyvä ikävä välikohtaus, missä kuoli tyyppejä, joiden nimiä hän ei enää muista. Aika olisi voinut kulua ikävämminkin. Suhteidensa ansiosta Connie oli koko vankilan ainoa nainen, jolla oli pilateslaite ja Netflix-tilaus.

”Minä voisin ansaita viisikymmentä tonnia yhdellä puhelinsoitolla”, Connie toteaa. ”Ei minun tarvitse sekaantua tähän.”

”Äh, tule mukaan, hauskaa siitä tulee”, Tia sanoo. ”Ja sinähän sanoit, että unelmia pitää uskaltaa unelmoida.”

Totta, niin Connie oli sanonut Tialle. Heti ensitapaamisella. Hän tykästyi Tiaan, piti tytön kunnianhimosta. Tia oli aloittanut rikollisuransa ryöstämällä Rolexia rikkailta turisteilta West Endissä. Jengiin kuului neljä jäsentä, jotka pyöräilivät liikenteen lomassa valiten kohteita. Kun uhkaukset oli esitetty ja Rolex ryöstetty, he katosivat sivukaduille ja palasivat autonsa turvaan ennen kuin ensimmäinenkään sireeni oli ulvahtanut. Tia oli jengin ainoa tyttö, minkä hän salasi ryöstöjen aikana pitämällä suunsa kiinni. Lopulta koko porukka jäi kiinni, kun ruokalähetä, joka taisi haluta mitalin tai jotain, seurasi heitä lähioon ja opasti kytät heidän autotallilleen. Silti pidätetyksi joutui vain kolme poikaa, ja poliisi lopetti etsinnät, kun neljättä poikaa ei löytynyt mistään.

”Mutta siis sata tonnia”, Connie sanoo. ”Mitä minä olenkaan sinulle opettanut? Kai sinulla on isompiakin unelmia?” Connien on pakko myöntää, että hän nauttii mentorin roolista. Tia jatkoi Rolex-ryöstöjä pyörän selässä jonkin aikaa kolmen uuden pojan kanssa, jotka toimivat jälleen hänen ihmiskilpenään, mutta pian hän sai oivalluksen. Connie ihailee sellaisia oivalluksia.

Siksi he tapaavat edelleen kerran viikossa, yleensä Fairhavenin uusimmassa vegaanikahvilassa, Mad about the Soyssa. Fairhavenissa on nykyään enemmän vegaanikahviloita kuin tavallisia kahviloita, mutta vaikka kaupunki keskiluokkaistuu kovaa vauhtia, Connieta ilahduttaa, että kokaiinin kysyntä on pysynyt vakaana.

”Isompia kuin sata tonnia?” Tia kysyy. Hänellä on edessään kookoskaurakeksi.

”Kerrohan, mitä sinä oivalsit tehdessäsi niitä Rolex-ryöstöjä”, Connie sanoo.

”Tiedäthän sinä”, Tia vastaa.

”Niin tiedän, mutta kerro silti.”

Tämä on tekniikka, jonka Connie lainasi Ibrahimilta. Ibrahimilla on tapana laittaa Connie kuuntelemaan itseään. Psykiatri tietää, mihin suuntaan hän haluaa Connien etenevän, mutta Connien on löydettävä sinne itse. Jos löytää oman tiensä jonnekin, sinne voi aina halutessaan palata. Tai niin Ibrahim ainakin ajattelee. Roskaa se varmaan on.

”Sehän meni niin, että ensin joku osti Rolexin kaupasta, yhdestä Knightsbridgessä sijaitsevasta kultasepänliikkeestä, jota me pidettiin silmällä”, Tia selittää. ”Sitten minä ja kaverit seurattiin ostajaa, ryöstettiin kello ja myytiin se.”

”Ja sitten?” Connie sanoo odottaen jatkoa. Häntä ärsyttää, kun Ibrahim tekee näin, mutta ei silloin, kun hän itse tekee niin. Tänäpäin Ibrahim on häissä. Hän lähetti Connielle valokuvan. Conniesta olisi ihanaa mennä naimisiin. Ehkä asialle pitäisi